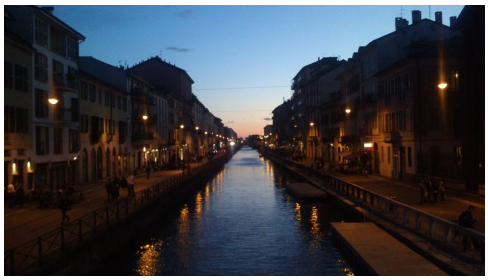
Το βράδυ της Τετάρτης (14 Μαΐου) βρέθηκα στο Μιλάνο για την παρουσίαση του Subaru WRX STI, μόλις δυο μέρες πριν το φετινό final 4, όπου μετά από πολλά χρόνια δεν βρισκόταν Ελληνική ομάδα.

Κατά πληροφορίες του ρεσεψιονίστ, που αποδείχθηκαν σωστές και ακριβείς, πήραμε το μετρό και κατεβήκαμε στην porta Genova, ώστε να βρούμε ένα συμπαθητικό μέρος να δειπνήσουμε. Λίγα μέτρα περπάτημα και βρεθήκαμε στο κανάλι alzaia naviglio grande. Τα κανάλια αποτελούν ένα ευρύτερο υδάτινο πνεύμονα της Λομβαρδίας. Με τη πλούσια ροή υδάτων που τον χειμώνα φτάνουν τα 65 κυβικά μέτρα ανά δευτερόλεπτο, ποτίζονται τα καλλιεργήσιμα εδάφη ενώ σε μεγάλο βαθμό είναι και πλεύσιμα.

Το κανάλι που περιτρέχει την περιοχή porta Genova είναι ιδιαιτέρως δημοφιλές σε μεγάλο τμήμα της νεολαίας και των τουριστών που κατακλύζουν το Μιλάνο.

Με πλήθος εστιατορίων και clubs, οι δυο όχθες ήταν γεμάτες κόσμο και ζωντάνια. Η κάμερα του κινητού τηλεφώνου, προφανώς, δεν μπορεί να αποδώσει τη γλύκα της ανοιξιάτικης μέρας την ώρα της δύσης.

Στην Trattoria που καθίσαμε, με παραδοσιακό Ιταλικό διάκοσμο και κουζίνα, δειπνήσαμε καλά και αν εξαιρεθεί ο μεγάλος χρόνος εξυπηρέτησης, χωρίς μάλιστα το εστιατόριο να είναι πλήρες, δεν μπορούμε να έχουμε παράπονο.

Δεκάδες αλλοδαποί περιφερόμενοι μικροπωλητές επιδείκνυαν την πραμάτεια τους, σχεδόν όλοι από την Μουσουλμανική Ασία. Οι περισσότεροι πιεστικοί, λίγοι χρησιμοποιούν μια συναισθηματική προσέγγιση συνοδευόμενη με το αντίστοιχο ύφος προκειμένου να σε

πείσουν να αγοράσεις. Ένας από αυτούς όταν μας πλησιάζει, καθώς ακούει την παρέα να συζητά Ελληνικά, μας καλησπερίζει και μπαίνει στη συζήτηση μιλώντας τη γλώσσα μας, αφού χαιρετά και τους τέσσερις δια χειραψίας.

Το αντικείμενο της κουβέντας εστιάζεται στις διαφορές ανάμεσα στην Ιταλία και στην Ελλάδα για τον μετανάστη. Το ενοίκιο, η τροφή, γενικότερα το κόστος διαβίωσης ακόμα και ο στοματικός έρως είναι μισοτιμής, όπως μας διαβεβαίωσε, ο συνομιλητής μας. Στην ερώτηση, πάντως, αν σκέφτεται να επιστρέψει πίσω η απάντηση ήταν αρνητική.

Η διαβόητη παγκοσμιοποίηση, βρισκόταν άλλη μια φορά μπροστά μας, σαν πρόβλημα και όχι ως πλεονέκτημα. Το επόμενο μεσημέρι την ξανασυνάντησα με την ίδια ιδιότητα, καθώς πηγαίναμε από το Viarano στο Linate για τις πτήσεις της επιστροφής στην πατρίδα.

Δεκάδες κορίτσια στην άκρη των δρόμων περίμεναν πελάτες κάτω από τον ανοιξιάτικο ήλιο στα σπαρμένα χωράφια. Ρώτησα τον νεαρό οδηγό μας που χειριζόταν το Forester. Ήταν από την Verona, δεν κατείχε πολλά για το θέμα. Στο αεροδρόμιο ρώτησα τον οδηγό του άλλου οχήματος. Ήταν Μιλανέζος και γνώριζε. Οι κοπέλες ήταν Βουλγάρες και Μολδαβές με κόστος από 20 έως 30 € για στοματικό ήταν η απάντηση του.

Μάλιστα. Ένα τέταρτο του αιώνα μετά την πτώση του υπαρκτού, ο ανθός της κοινωνίας τους εκδίδεται στα όρθια, στη γηρασμένη και παρηκμασμένη Ευρώπη. Σαράντα τρία χρόνια μετά την περίφημη συναυλία του George Harisson και του Ravi Shankar στο Madison Square Garden, με αφορμή την λιμοκτονία του πληθυσμού στο Bangladesh και με την συμμετοχή των Bob Dylan, Eric Clapton, Billy Preston, Leon Russell, τα προβλήματα όχι μόνον δεν έχουν λυθεί αλλά τουναντίον έχουν πολλαπλασιασθεί και διογκωθεί.

Η σκεπτόμενη ανθρωπότητα δεν μπορεί, για κανένα λόγο, να είναι περήφανη για ότι συμβαίνει στη Ντάκα και στο Κισινάου πρωτεύουσες του Bangladesh και της Μολδαβίας αντίστοιχα, που εμείς αντικρίζουμε τα απόνερά τους στις «αναπτυγμένες» ευρωπαϊκές πόλεις μας.